

Loven har væsentlig følgende Indhold:

A. *Undervisningspligtens Indtræden og Ophør.*

§ 1. Ethvert Barn, der er saa døvt, at det af den Grund ikke kan følge Undervisningen enten i den almindelige Barne-skole eller i en særlig Skole for tunghøre, er fra og med det Skoleaar, hvis Begyndelse falder i det Kalenderaar, i hvilket Barnet fylder 7 Aar, pligtigt at modtage Undervisning paa en af Statens Døvstummeanstalter, medmindre der paa anden efter Socialministerens Skøn tilfredsstillende Maade sørges for Barnets Undervisning. Naar et Barns Døvstumhed først indtræder eller konstateres i en senere Alder, men dog inden dets fyldte 16. Aar, skal det straks indkaldes til Undervisning paa en af de ovennævnte Anstalter. — Til Undervisning paa Anstalterne kan endvidere henvises Børn, der uden at være døve eller aandssvage ikke har kunnet lære at tale, og som ikke kan modtages til Undervisning paa dertil særlig indrettede Skoler.

§ 2. Et Barn, der efter Bestemmelsen i § 1 skal indkaldes til Døvstummeundervisning i det Kalenderaar, i hvilket det fylder 7 Aar, kan dog af dets Forældre eller Værge forlanges optaget paa Døvstummeanstalterne et Aar tidligere, og Barnet skal da anbringes i Børnehaven for døvstumme eller undtagelsesvis — for saa vidt Barnet skønnes egnet hertil — i Forskolen. I Børnehaven kan ogsaa optages Børn i endnu yngre Alder, naar Pladsforholdene tillader det og Forholdene efter Socialministerens Skøn taler derfor. — De i Lov af 22. December 1920 indeholdte Bestemmelser om Betalingen for uformuende døvstummes Undervisning og Ophold paa Døvstummeanstalterne finder ogsaa Anvendelse paa Børn, der saaledes er optaget i Børnehaven eller paa Forskolen et Aar før Undervisningspligtens Indtræden.

§ 3. Undervisningspligten varer normalt 9 Aar. For de Børns Vedkommende, som er optaget i en senere Alder, træffer Socialministeren nærmere Bestemmelse om Undervisningspligtens Varighed, dog saaledes, at denne ikke kan overstige 9 Aar.